

Борис Распудић послџе три године проведене у Ирану (играо у Петрохимију) вратио се у Бањалуку. Распудић објашњава да никако није могао да се навикне на тамошњи живот јер се све затвара у 23 сата! Он додаје да су храна и намирнице у Ирану много јефтиније него у БиХ, али да му је досадила рџа, која је једини прилог. Највише су му, каже, недостајали породица и пријатељи.

- Све се затвара у 23 часа, а и иначе нема класичних кафића гдје би човјек могао да сједне у башту и попије кафу. Тамо се живот своди на шетње и само шетње. Није да не волим шетњу, али тамо нисам имао нешто посебно да видим, тако да сам већину времена проводио у кући – каже Распудић.

Како си проводио вријеме?

- Срећа да је заједно са мном био и Славиша Ђукановић, живјели смо у истом стану и са њим сам проводио највише времена. Утакмице смо гледали заједно и дружили се, да нам прије прође вријеме. Лакше је када причаш на свом језику. То је оно што ми је тамо највише недостајало – мој град и познате фаце.

Да ли си се навикао на њихову храну?

- Занимљиво је да се код њих форсира рижа. Има меса, пилетине, овчетине или јагњетине, али је рижа сваки дан и обавезан је прилог. Можда се у неким специјалним ресторанима може наћи и кромпир, али нешто више од тога не вјерујем, за било шта друго у Ирану нисам чуо. Кад сам се вратио кући, мами сам рекао да не рачуна на мене ако буде спремала рижу. Један од разлога што нисам остао у Ирану, иако сам имао понуда, јесте и исхрана.

Зашто си приликом потписа уговора са Борцем рекао да ти је потребан психички одмор, а не физички?

- Мислио сам првенствено на то да се враћам у свој град, да поново видим људе, своје родитеље, браћу, сестре, дјевојку, затим познате улице, објекте... То је за мене прави психички одмор, док у Ирану нисам имао шансе да видим било кога познатог, осим преко Skype-а и камере, што никако није исто.

